

ŠESTNÁSTA NEDEĽA CEZ ROK B

Minulú nedeľu sme sa zamýšľali nad evanjeliom, kde Pán Ježiš posielal svojich učeníkov po dvojiciach, aby išli po okolitých dedinách ohlasovať evanjelium. V dnešnej stati podľa Marka 6, 30-34 čítame, ako sa po dlhom čase vracajú k Ježišovi a rozprávajú mu, čo všetko sa udialo na ich cestách. Ježiš im povedal: „Poďte vy sami do ústrania na pusté miesto a trochu si odpočinite.“ Apoštoli poslúchli: „Odišli loďou na pusté miesto do samoty.“ A veru si odpočinok zaslúžili. Koľko prešli dedín, domov, rozličné obce, synagógy, učili na uliciach, v domoch. Učili mocou, ktorú im dal Pán Ježiš. Vyhánali zlých duchov, uzdravovali chorých a okrem toho si museli sami zabezpečovať jedlo aj nocľah. Je samozrejmé, že prišli k Ježišovi veľmi unavení, čo on pochopil, a preto ich poslal do samoty odpočinúť si. Bola to od neho voči nim veľmi milá pozornosť, že ich pochopil. Ako vieme aj on bol nie raz veľmi vyčerpaný, a preto sám hľadal tiché miesto, aby si odpočinul a aby sa celé hodiny modlil.

Táto myšlienka je aj pre nás veľmi príjemná, lebo sa cítime často unavení ako boli apoštoli. Žijeme v ustavičných stresoch, v nadmernej fyzickej či psychickej záťaži organizmu. Sme zavalení rozličnými povinnosťami, starosťami, úlohami a okrem toho si pridávame aj iné úlohy, takže sa všetci ustavične ponáhľame. Nedivme sa, že 80 percent príčin rôznych, takzvaných civilizačných chorôb, pochádza zo stresov. Všimnime si dnešných mladých ľudí, keď počúvajú hudbu. Nepočúvajú tichú hudbu, ale pustenú na plné decibely. Vôbec nevedia, čo je ticho, a preto ich ticho zabíja. Nie raz som sa v minulosti rozprával s kňazmi, ktorí už nežijú a rozprávali mi zážitky, keď ich za totalitu nielen prenasledovali, ale aj väznili. Často sa stalo, keď dozorcovia chceli niekoho z väzňov potrestať, tak ho hodili na 30 dní do samoty. Ak to urobili laikovi, toho odtiaľ vytiahli psychicky zrúteného. Ak to isté urobili kňazovi, mysliac si, že ho zlomia a takto zlikvidujú, kňaz po tridsiatich dňoch vyšiel zo samoty so spokojnou tvárou. Tvrdí dozorcovia to nevedeli pochopiť. Každý kňaz vedel, čo so samotou a tichom urobiť, lebo, ako mi povedali, urobili si duchovné cvičenia. Ja osobne ďakujem semináru, že som sa počas štúdií naučil byť v tichu a v modlitbe, čo využívam celý svoj kňazský život.

Preto je rozhodujúce pre život nájsť si ticho a pokoj pre modlitbu a nadovšetko svätú omšu. Čiže nájsť si tichú a pokojnú chvíľu na každodennú modlitbu. Je dobré, keď každý deň prežívame tiché chvíle v modlitbe. A okrem toho každú nedeľu sa zúčastniť na svätej omši spojenej so svätým prijímaním Pána Ježiša v Eucharistii. Týmto dvom hodnotám našej nábožnosti sa nevyrovná nič na svete. Každodenná modlitba a účasť na svätej omši sú pre nás pravými chvíľami ticha a

odpočinku. Všetci uznáme, že správny kresťanský život nemôže existovať bez ticha a modlitby.

Okrem toho odporúčam, ak je to možné, urobiť si aspoň tri dni duchovné cvičenia. Kedysi si ich robili len kňazi a rehoľné sestry, no dnes je to možné aj pre laikov. Spomínam si, že keď som nastúpil do seminára, tak hneď o týždeň sme mali tri dni duchovné cvičenia. Ja som o duchovných cvičeniach dovtedy nikdy nepočul. Nevedel som pochopiť, ako vydržím mlčať celý čas. Priznám sa, že druhú noc som vraj kričal zo sna a mal som na druhý deň také myšlienky, že sa zbalím a zo seminára odídem. Vďaka Pánu Bohu som tento pocit prekonal a do konca štúdií som sa tešil na každé duchovné cvičenia, ktoré sme mali dva razy v roku a trvali týždeň a nie tri dni. Najkrajšie duchovné cvičenia boli pre mňa pred vysviackou. Prepáňte, že som bol teraz osobný, ale kto pochopí, aká úžasná hodnota je byť na duchovných cvičeniach alebo poznať ticho modlitby, tak to nesmierne ocení.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.